

Хаджи Димитъръ посрѣщналъ съ голѣма радостъ съгласието на Желю, да се дѣйствува по „новиятъ начинъ“, както училъ Ботйовъ. Хаджията всѣки день „мислилъ“ върху „плановѣ“ на „момчето“, откакъ му били изложени, и ги намиралъ все „по-намѣстото си“. — Убиха Танаса, падна Велко, затриха Лефтеръ, Добри и още толкова други: защо? Защо Тотю не завладѣ оня край, както говорѣше, защо Панайотъ побѣгна къмъ Сърбия, защо не успѣваме и ние? Все съмъ се питалъ отъ мѣсець-два и все съмъ отговарялъ, че ние трѣбва да я подкараме малко по-другояче. Неможе се биемъ вѣчно противъ цѣлата армия, ако дѣйствуваме всѣки на своя глава и кога-какъ се намѣри. — Тѣй говорѣлъ Хаджи Димитъръ на Желю, който „нѣмалъ нищо противъ такова едно разсуждение“. — „Но нашата революция, училъ Ботйовъ двамата хжшове, има и това прѣимущество, че тя ще стане въ едно врѣме, когато всичкитѣ народи сж се раздвижили за свобода и по-човѣшки животъ. Въ тоя вѣкъ тиранитѣ сж се опълчили противъ „своитѣ“ народи, а народитѣ противъ своитѣ тирани. Въ тая неравна борба народитѣ ще тържествуватъ и тогава — горко на побѣденитѣ.“

Базата на революцията била опрѣдѣлена.

Главна цѣль ще бжде: общо възстание — революция народна, кървава, окончателна.

Ще се води „пропаганда“ по всички мѣста, дѣто се може и съ щото се може.

За обектъ на пропагандата, слѣдователно, и на „кървавата“ революция, ще служатъ селата и градоветѣ, въ първо врѣме оние, които най-много страдатъ отъ зулуми и притѣснения, сир. оние, въ които търпѣнието е стигнало „до гуша.“

Най-важниятъ революционенъ органъ, като подготвачъ и изпълнителъ на възстанието, ще бждатъ четитѣ, които ще образуватъ гнѣзда въ опрѣдѣлени пунктове